

Méontologie - minulost

Když mluvíme o méontologii, nemáme v žádném případě na mysli „založení“ nějaké nové filosofické disciplíny nebo dokonce celé nové filosofie (Němci tomu říkají „Grundlegung“). Také si neděláme nárok na to, že se pokoušíme o něco naprosto nového, dosud nikdy a v žádné podobě nepodniknutého. Právě naopak: chceme navazovat na to, co ve skutečnosti podnikali myslitelé už od doby starořeckých filosofů (před Sókratem), ale chceme se od nich lišit především v tom, že budeme vědomě, tj. reflektovaně, dělat to, co dělali už i oni, ale aniž by si zcela vyjasněně a zřetelně uvědomovali, co tím podnikají, co tím vlastně dělají. Musíme proto blíže objasnit, co za takové navazování ve svém pokusu považujeme a v jakém smyslu chceme tím směrem jít i dál, než šli oni, tj. v jakém smyslu chceme to, co dělali už oni, vést dál a jejich aktivitu („dělání“) tím překračovat. Musíme také blíže stanovit, v čem už běžně navazujeme (tím, jak myslíme) a v čem můžeme jít dál, na rozdíl od toho, v čem dál jít nemůžeme, v čem musíme jít jinou cestou. V tom smyslu se právě musíme zabývat dosavadní tradicí s náležitým odstupem, ale zároveň s náležitým porozuměním. Nicméně to vše můžeme provést s potřebnou důkladností teprve ve chvíli, kdy už budeme „stát“ na nové „pozici“, tj. kdy už půjdeme po té nové cestě. Do té doby, než se nám podaří prvních pár kroků novou cestou, nám musí postačit alespoň několik momentů, které budeme spíš jen odhadovat než s přesností vyjasňovat. V žádném případě nám nemůže být vzorem k následování postup třeba takové disciplíny, jako je matematika, v níž vlastně není důležité, jak autor-tvůrce na svůj nápad přichází a jak se o jeho zachycení pokouší, nýbrž jen výsledná formulace a její definitivní zdůvodnění (po němž lze napsat: QED). Minulost méontologie je vlastně stejně stará jako minulost ontologie, a musíme ji rozpoznat ještě v těch nejstarších dobách, kdy ještě ani jeden jejich název nebyl vynalezen.

(Písek, 150705-1.)